

מסורת הש"ס

[illegible]

תום' ר"י הזקן

[illegible]

חכמתו ממנו. היה קאי. דרכי
נקטינן. קבלה היא בידינו שא
אצל החכמים והורגלו בכך

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

יכול יהדרנו בממון. כדכתיב (ויקרא יט) לא תהדר פני גדול דמשמע
בממון וכגון ודל לא תהדר צריכו (שמות כג): מי לא עסקין.

וממרחיק ליה למיקס ואע"ג דבטל ממלאכתו ואיכא חסרון כים: מה

ידור שאין בו ביטול מנהל. דמן
 גלון הכיר אלל נשאות פנים או
 במתן או הידור דברים ואין במשפט
 ויטול מלכה: מה קים שאין כס
 חסרון כים. דהא אוקימנא דנשא
 ביה ביטול מלכה עסקין ומו לא
 שיה כה חסרון כים: אף ידור
 שאין בו חסרון כים. ועל כרחיך לא
 נכתב הידור אלל לדרוש דלחמן
 להצטוי עמידה מרחוק ולמעוטי בית
 חסרון דלחמן: עומדין מנייהס.
 במביאי כבורים קאי כשעזרים בחור
 ירושלים: נמלאס מנשיין. שלא יביאו
 עוד שאימרו נזיוס אנו בעיניהס
 וילאו מוס חיובו מזיוס הוה וילי
 ואל אדם היכרים מנהיב בעיר
 ועסקים במזות לא הוה למיקס
 מקמייהו: מסופא. מרחק דמרחמי
 נכשת (עג) וירחק וספח: שני
 וסופא. עג חמישים זל ספר שנים

לו מדרש אגדותיו: שני שליש שלישי.
שני חלקים של שלש חסר: חורס
כעניינם. ספר היסוד שנינו וספר
המדרש הקצר: כן ס' מדרשה.
שטורדו היה ולא הכין בעדך לפניו:
היו גוי'. מקום שני אדם עומדים
ועומים וה' דר' שמעון כתיב בנתי
בנתי מקום עומדים לבוסים דהם
מקום הידור הוא: ד' מדרסא.
שבעין דברי חכמי נבא מדרסאמר
ל'יה כן יושב ומרהר: לאוסיס
שעמיס שהוא טרוד ומעין
המחשבותיו לפני כניסתו למרחק ועי'
הוא שגורח צפוי ולבו ומעין בה צמח
ההמרחק: כרשעי עסקין. נחמיה
למה לי קרא אם ראה ועלם עיניו הרי
עבר על חקם ודברם: זמן חוביס.
ב'לכא אמותיו ודלמא (עמד בל):
ש' קרן לוקח מן היורש
היודע מהשנומן שאלה מנבא
המחשבות להשיר ממנו: שיש כס
היורש. כבוד וגשיחות פנים שדבר
היורש שפסקו עמד: נבאך
גיסא. הכר מנבאן דביהם: ולא
רב מוכק אנא. ואף על פי שאלם
החוקים יתור מד' אמות אצבעי לכו
לחוקים: לא טרעין. לא מוכרנו
לעמוד שפיר טרעיס: ואי מקץ.
מסבך דרך אחרת שלם לעצור לפני
האזור: חי. מארך ימים: דגיס
יבכו. כרנן. תמיד רגלים אכלם
ולבנם גם כחכמים כאילו הם מסס:
גיסא. בלעז פריזי: רספסיס.

מקראות ופרשות ופרשנים. עזר ענין. עזר ענין: אזי יהי ידא לכני. פושט
שלומוי לפשט להן יד אכל הוא ענין לא: רבי נחמן משרד גוואי. פושט
לעמוד עליו משרתים להכיר ולקח מלך דלא ידא דנא וכו' וכו' וכו'
שלא עלה ללוג בפרשתו וכו' מלך מורה כמה נחמן אכל ששק
אזי יהי ידא לכני מכדד ענין בוקים ופושט להן ידא שישע
וליתא דכל היכא דגרסי' יהי ידא להשען אחרים עליו קאמ
ש: רש לקים פליה כמי בירדנא אחא רבא רב בר רב חיה יהי

לג.

אין בעלי אומניות הראוי לעבוד בו. חממה מה לשון רשאי שייך
דמשמע להיכא ליסורא וי"ל דמייירי בעוסקין במלאכת אחרים
והשגא שייך לשון רשאים ומיחו וי"ל רשאים כמו חייבין כי הדין
דמתן בערין פרק המקדש שד"ס (קמ"ג) כמה רוצה אלס לימן
דקח מן הלוה ואלס חזקתו ואלס חזקתו ואלס חזקתו

בשאר זה נבחרה חפ"ס שחירו רשק
 דמ"ח אע"פ שחירו חסידו והשמת ימא
 דמ"ח שחירו בעוסקין במלמא
 עמלן (ש) שני חומשין. פי' בקוגט'
 לשון חומש הספר וי"מ חמשה חומשין
 יש בו כמו בשל תורה אשר האש
 (הפס' א) כלי תעביר עליו אפי'קי
 מים (שם א) כל טוב לשראל (שם עג)
 תפלה למשה (שם ז) יאמרו גאולי
 (שם קו) שילכל אחד מן הספרים אלו
 מסיים חמלן לבד מן האחרון שהוא
 סוף תהלים: (שמא' בהן יושב
 ומתדבר בוי' לא היה נצרך לומר
 כהן דה"ה בשאר ד"ח אלא הא דקאמר
 הכי סוד' ה' ליראוי אפדלמא וכו' י'
 דאמר ר' חיאל יבא עלי אס לא הייתי
 מסתכל בספר תהלים כו'. ת"י:
 חזי

פלוני בואכם לשלום א"ר יוחנן מפניהם עומדים
אין עומדים אמר רבי יוסי בר אבין ¹⁷בוא וראה
שעתה שהרי מפניהם עומדים מפני תלמידי חכמים
שאני התם דא"כ ⁽⁶⁾ אתה מכשילן לעתיד לבא
ופניו מבית הכסא ומבית המרחץ ולא והא ר' חייא
וחלפין ואזיל רבי שמעון בר רבי ולא קם מקמיה
לה לאבוה שני חומשים שנתי לו בספר תהלים ולא
יא ואמר ליה ר' ¹⁸שמואל בר ר' יוסי הוה יתיב כי
שמעון בר רבי ולא קם מקמיה ואיכפד ואתא א"ל
יש שנתי לו בתורת כהנים ולא עמד מפני ואמר
הדרהר טעמא דבהן יושב ומהרהר הא לאו הכי לא
וואי הא בבתי בראי ה"נ מסתברא ¹⁹דאמר רבה בר
יבבא מקום מותר להרהר חוץ מבית המרחץ ומבית
שאיני יכול יעצים ענינו כמי שלא ראהו ²⁰אמו
כול יעצים ענינו מקמי דלימטיה זמן חיובא דכי מטא
יה דקאים מקמיה ת"ל תקום ויראת תנא ²¹אזוהי קימה
זה ד' אמות אמר אביי לא אמרן אלא דרבו שאינו
הק ימלא ענינו אביי מצי הוה חזי ליה לאודניה דחמרא
קאים אביי הוה רכיב חמרא וקא מסגי אגודא דנהר
יא ורבנן באידך גיסא ולא קמו מקמיה אמר להו
אמרו ליה ²²לאו אדעתין ר' שמעון בן אלעזר אומר
ת"ל זקן ויראת: אמר אביי נקטינן ²³דאי מקיף
יא מקיף רבינא הוה יתיב קמיה דר' ירמיה מדיפתי
לא ולא מיכא רישא אמר כמה חציף הא גברא
חסאי ניהו דגסי בה רבנן: איסי בן יהודה אומר
פילו כל שיבה במשמע: ²⁴אמר ר' יוחנן הלכה
יוחנן הוה קאי מקמי סבי דארמאי אמר כמה
הני רבא מיקם לא ²⁵קאי ²⁶הידור עבר להו אביי
משדר שלוחיה רב נחמן משדר גוזאי אמר אי
בר אבא איכא בשוקא א"ר אייבו אמר ר' ינאי
אין

ו' לוקים כל כמה שעוברים אלנו ונשעני עליו: רבא. היה שולח
 יום שהיו ממיד לפניו לפי שהיה שר חתן הנשיא ואב"ד היו רגילים
 בעוברים לפניו היה שולח הך תריסין להחזיק ביום אבל הוא עצמו
 הלך אין חשיבותי בשביל עצמי אלא בשביל מרה. ואית דמפרשי
 א עליהם רבא משרד שלוחיה שיצאו לקראתו לכבודו וכן רב נחמן
 ולא להשען הוא על אחרים כדאמר בפרק קמא דיומא וק'
 ליה ידא שישען ר' שמעון בן לקיש עליו ויאל לשפת הנהר:
 מפת הנהר

אף הידור שאין בו חסרון כיס. תוס' חולין נד: ב. חוב מתרגמין רשו. ריטב"א. כדמתרגמין ליה כרטיא. תוס' חולין נד: א. כששאל רבי לרבי חיאי למה לא עמד השיב לו יבא

ה'א), הרפתקי, סכות ועניינים, עדו, עברו, כמו ולא עדה עליו שחל [איוב כח, ח].

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) גם' דל"כ נמצאת
לסוף כו':

לעזר רש"י

פריזי"ץ. מכיר קרוב.

מוסף דע"י

אין בעלי אומות
 שטקסן כחלום אמת
 וזכור יום משפטים
 עומדים לנגד
 פני יעלה אל
 חוכמה צדוה בשעה
 שכל אדם יזכור
 משפילו לעד לנא.
 כלל כל יראת אל מוט
 לנסות לזכור יום
 יעלה אל פני שטות
 מוטות. מוטות. מוטות
 מוטות ידן מתחננים
 כחיו נואר אל רבתי
 בראי מתחננים אל
 חוכמה צדוה בשעה
 שכל אדם יזכור
 משפילו לעד לנא.
 כלל כל יראת אל מוט
 לנסות לזכור יום
 יעלה אל פני שטות
 מוטות. מוטות. מוטות
 מוטות ידן מתחננים
 כחיו נואר אל רבתי
 בראי מתחננים אל
 חוכמה צדוה בשעה
 שכל אדם יזכור
 משפילו לעד לנא.

מוסף תוספות
א. ומיהו ילפינן לעסוקין
במלאכתן ומי שאינן
חייבין שאם אלו היו
חייבין גם אותן היו
רשאים. תוס' ריד' ונראה
אפילו עסוק במלאכתו
לא מחייב כדאמרינן מה
קימה שאין בה חסרון כ"ס
א תהיה לו כנושה לא תהא
לי. תוס' הרא"ש.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones